ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ [Τοῦ FERNAN CABALLERE]

ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑ

ΙΚΟΣΙ χιλιάδες λαὸς ἔχει πλημμυρίσει τὸ ἀμφιθέατρο. Πολύχρωμα φορέματα φαντάζουν κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ οἱ βεντάγιες τῶν κυριῶν κινοῦνται γοργὰ καὶ ρυθμικά. Κάνει τρομερὴ ζέστη. Ἔχουμε πιάσει θέσι ἀκριβῶς ἀντικρὺ στὴν πόρτα τοῦ σταύλου τῶν ταύρων, ποῦνε στολισμένη μὲ παντιέρες. Ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ στέκονται τρεῖς καβαλλαρέοι μὲ λόγχες. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ σκοτώσῃ τὸν ταῦρο, δίνοντάς του τὸ τελειωτικὸ χτύπημα, στέκει ἀγέρωχος κι' ἀμίλητος πειὸ πέρα. Δεξιὰ μας βρίσκεται τὸ θεωρεῖο τῆς βασίλισσας, καὶ ἀριστερὰ κάθεται ὁ Δήμαρχος μὲ τὸν πάρεδρο καὶ τοὺς συμβούλους. Τὸ πλῆθος ἀνυπομονεῖ. Τέλος οἱ ὑπάλληλοι ἀνοίγουν τὴν πόρτα τοῦ σταύλου καὶ ὁ ταῦρος πηδᾶ ἔξω φυσομανῶντας. Κάνει δέκα βήματα καὶ σταματάει. Ὁ ἥλιος τοῦ θαμπώνει τὰ μάτια κι' ὁ θόρυβος τὸν ζαλίζει. Εἶνε ἕνας ταῦρος μαῦρος, μὲ στόμα ἀφρισμένο καὶ πύρινα μάτια. Ὥρμησε ἐπάνω στὸν πρῶτο καβαλλάρη ποὺ κρατοῦσε τὴ λόγχη καὶ μ' ἕνα δυνατό,ἀπότομο χτύπημα ἔμηξε τὰ μυτερὰ του κέρατα στὴν κοιλιὰ τοῦ ἀλόγου. Τὸ ἄλογο χλιμίντρισε ἄγρια, μὰ ὁ ταῦρος τὸ σήκωσε ψηλὰ μὲ τὴν τεράστια δύναμι τοῦ τραχήλου του, φυσομανῶντας. Ὁ καβαλλάρης ποὺ κατάλαβε πὼς τὸ ἄλογό του ἦταν χαμένο, σκαρφάλωσε μὲ τὰ χέρια στὴν κορυφὴ τοῦ καγκελωτοῦ διαφράγμα-καὶ πήδησε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ ἄλογό ἔπεσε κάτω γιὰ νὰ μὴν ξανασηκωθῇ ποτέ. Τὸ αἷμα του ἔτρεχε ἄφθονο ἀπὸ τὶς δυὸ του πληγές. Ὁ ταῦρος βλέποντας πὼς ὁ καβαλλάρης τοῦ ξέφυγε ξεθύμανε στὸ ἄλογο, σχίζοντάς του τὸ σῶμα μὲ δυνατὰ χτυπήματα... Ὁ δεύτερος καβαλλάρης, βλέποντας τὸν ταῦρο ν' ἀποτελειώνῃ τὸ ἄλογο, ἄφισε τὸν φράχτη κι' ὥρμησε ἐπάνω του. Ἂν καὶ τὸ ἄλογό του εἶχε δεμένα τὰ μάτια, ἐννόησε πὼς τὸ ἀφεντικό του τὸν ὁδηγοῦσε στὸν θάνατο κι' ἄρχισε νὰ χρεμετίζῃ. Ὁ ταῦρος βλέποντας τὸν δεύτερο αὐτὸν ἀντίπαλο, ὥρμησε κατ' ἐπάνω του. Ὅ,τι συνέβη τότε ἦταν ταχύτερο ἀπ' τὴν ἀστραπή... Σ' ἕνα δευτερόλεπτο, τὸ ἄλογο ἀναπαδογυρίστηκε καὶ ἔπεσε ἐπάνω στὸ στῆθος τοῦ καβαλλάρη ! Ἕνα γενικὸ μπράβο ἀκούστηκε ἀπὸ εἴκοσι χιλιάδες στόματα.

—Μπράβο ταῦρε! μπράβο ταῦρε! καὶ ἐγὼ παρασύρθηκα καὶ φώναξα: «μπράβο ταῦρε!»

Ὁ ταῦρος ἦταν πραγματικὰ ὑπέροχος, ἀκατάβλητος. Τὸ αἷμα τῶν δύο ἀλόγων ποὺ χτύπησε ἔτρεχε στὸ κεφάλι του καὶ τοὺς ὤμους του καὶ φαινότανε σὰν νὰ φοροῦσε καπέλλο ἀπὸ πορφύραν ! Ἀφοῦ τέλειωσε τὰ ἄλογα, τώρα ζητοῦσε τὸν καβαλλάρη ποῦτανε πεσμένος κάτω.

Ὁ Κουχαρὲς αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομά του — ἔκαμε τότε ἕνα σημεῖον, καὶ ὅλη ἡ μπάντα τῶν βοηθῶν περικύκλωσε τὸν ταῦρο. Μεταξὺ ὅλων αὐτῶν ἦταν κι' ὁ Λουκᾶς Μπλάνκο, ταυρομάχος εἴκοσι πέντε χρονῶν, ποὺ εἶχε σκοτώσει ἕνα σωρὸ ταύρους δυὸ χρόνια τώρα. Οἱ βοηθοὶ κουνῶντας τὴς κάπες των στὰ μάτια τοῦ ταύρου κατώρθωσαν νὰ τὸν παρασύρουν μακρυὰ ἀπ'τὸν κινδυνεύοντα συνάδελφό τους. Ὁ ταῦρος ὅμως ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του, κοίταξε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς γύρω του, καὶ ὥρμησε ἐπάνω στὸν Λουκᾶ Μπλάνκο ποὺ βρίσκετο πειὸ κοντά του.

Ὁ Λουκᾶς στράφηκε στὴς φτέρνες του μὲ χάρι, ἀταραξία καὶ σβελτοσύνη, τοποθέτησε μπρός του τὴν πορφυρῆ κάππα του κι' ὁ ταῦρος πέρασε χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν χτυπήσῃ. Ἡ ἀποτυχία αὐτὴ ἐξηρέθισε τὸ ζῶο τὸ ὁποῖο ὥρμησε πλέον ἐναντίον τῶν βοηθῶν. Αὐτοὶ τρέξανε τρομαγμένοι καὶ σβέλτοι στὸν φράκτη καὶ πήδησαν ἔξω. Ὁ τελευταῖος ὅμως ἀπὸ αὐτοὺς θὰ ἐννοιωσε ἀσφαλῶς τὴν πνοὴ τοῦ ταύρου νὰ τοῦ καίῃ τὴ ράχη του.

Ὁ ταῦρος χτύπησε θυμωμένα μὲ τὰ κεράτα του τὸ φράχτη καὶ κατύπιν προσπαθοῦσε νὰ βγάλῃ ἀπ'τὸ κεφάλι του μία καππότα ποὺ τοῦχε ρίξει ὁ τελευταῖος βοηθὸς γιὰ νὰ γλυτώσῃ. Χτυποῦσε τὰ πόδια του μὰ τίποτε, ἄφριζε, ἐμούγγριζε καὶ τέλος τὴν ἔκαμε κομμάτια, πατῶντας την κάτω. Τὸ σχίσιμο τῆς καππότας τοῦ ἄφησε ἐλεύθερα τὰ πύρινα μάτια του καὶ μπόρεσε ν' ἀντικρύσῃ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ στίβου τὸν ἀρχιταυρομάχον Κουχαρὲς καὶ τὸν Λουκᾶ Μπλάνκο ποὺ στεκόντανε ἥσυχοι καὶ δίνανε διαταγὲς στοὺς ἄλλους. Τρεῖς βοηθοὶ εἶχαν βγάλει τὸν πληγωμένο καβαλλάρη ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ σκοτωμένο ἄλογο καὶ τὸν μετέφεραν στὸν φράχτη. Τὰ δύο ἄλογα ἦσαν πειὰ νεκρά. Ὁ τρίτος καβαλλάρης μὲ τὴν λόγχη στεκότανε ἐπάνω στὸ ἄλογό του ἀκίνητος σὰν μπρούτζινο ἄγαλμα. Ὁ ταῦρος πήδησε δυὸ τρεῖς φορές, πῆρε φόρα κι' ὥρμησε στοὺς βοηθοὺς ποὺ βαστοῦσανε τὸν πληγωμένο. Οἱ τρεῖς βοηθοὶ φοβηθήκανε. Παράτησαν τὸν πληγωμένο καὶ τρέξανε πρὸς τὸν φράχτη γιὰ νὰ γλυτώσουν. Ὁ πληγωμένος ἂν καὶ μισολιγοθυμισμένος ἔκαμε δύο βήματα καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς. Ὁ ταῦρος πήγαινε τώρα κατ'ἐπάνω του, μὰ ἔξαφνα ἀπάντησε ἕνα ἀπρόοπτο ἐμπόδιο. Ἤτανε ὁ τρίτος καβαλλάρης ποὺ ὥρμησε καλπάζοντας καὶ στάθηκε ἀνάμεσα στὸν ταῦρον καὶ στὸν πληγωμένο σύντροφό του.

Ὁ ταῦρος ἔκοψε μὲ λύσσα τὴ λόγχη σὰν νἆτανε καλάμι κι' ἔδωσε μιὰ δυνατὴ κερατιὰ στὸ ἄλογο. Βαρειὰ λαβωμένο τὸ ζῶο σηκώθηκε στὰ πισινά του πόδια κι' ἔφερε προχωρῶντας ἔτσι τὸν καβαλλάρη ὡς τὴν ἄκρη τοῦ στίβου. Ὁ ταῦρος φάνηκε νὰ διστάζῃ. Κυττοῦσε ἄλλοτε τὸν πληγωμένο ποὺ βρίσκοταν ξαπλωμένος κάτω κι' ἄλλοτε τὸν καβαλλάρη ταυρομάχο. Σὲ ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ ριχνότανε ; Τέλος χύμηξε ἐναντίον τοῦ πληγωμένου, τὸν ὁποῖο ὁ Λουκᾶς Μπλάνκο βοηθοῦσε νὰ σηκωθῇ στὰ γόνατά του.

Ὁ Λουκᾶς Μπλάνκο βλέποντας τὸν κίνδυνο τοποθετήθηκε μπρὸς στὸ πληγωμένο κι' ἄπλωσε τὴν κάπα του. Ὁ ταῦρος γελάστηκε, πήδηξε ἀπάνω στὴ κάππα καὶ βρέθηκε δέκα βήματα μακρυά.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ βοηθοὶ ταυρομάχοι ξανακατεβήκανε στὸ στίβο βρῆκαν καιρό, ὁδηγήσανε τὸν πληγωμένο στὸν φράχτη καὶ ξανακατεβαίνοντες πάλι τριγυρίσανε τὸν ταῦρο, κουνῶντας τὶς κάππες τους. Τὸ ζῶον ὅμως κύτταζε τώρα μόνον τὸν Λουκᾶ Μπλάνκο.Φαινόταν πὼς ἤθελε νὰ παλαίσῃ μὲ τὸν ἐχθρὸ αὐτόν. Κι' ὅταν ἕνας ταῦρος κυττάζει ἔτσι ἕναν ἄνθρωπο, σπανίως αὐτὸς γλυτώνει ἀπ' τὸν θάνατον !

Ὁ Λουκᾶς ὅμως κύτταζε τὸ ζῶον μὲ περιφρόνησι. Ὁ ταῦρος ὥρμησε ἐπάνω του μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο. Πρὶν ὅμως τὸν ἐγγίσῃ, ὁ Λουκᾶς πήδησε ψηλὰ καὶ πέρασε πάνω ἀπὸ τὸ ἐρεθισμένο ζῶο ! Τὸ πήδημα αὐτὸ ἐνθουσίασε τὸ πλῆθος. Δὲν ἄκουγε κανεὶς πειὰ μόνον χειροκροτήματα ἀλλὰ καὶ φωνές, φωνὲς ἀγρίων θηρίων :

— Μπράβο Λουκᾶ, οὔρλιαζαν εἴκοσι χιλιάδες στόματα.

Οἱ ἄνδρες ρίχνανε μέσα στὸν στίβο τὰ καπέλλα τους καὶ ἡ γυναῖκες μπουκέτα, λουλούδια καὶ τὴς βεντάγιες τους!

Ὁ Λουκᾶς χαιρετοῦσε τὸ πλῆθος χαμογελῶντας. Ὁ ταῦρος ἐφρένιαζε πειά. Ὥρμησε πάλιν ἐναντίον τοῦ Λουκᾶ μὲ λύσσα. Ὁ ταυρόμαχος ὀπισθοχωρῶντας πάτησε πάνω σὲ χόρτα, γλύστρησε κι' ἔπεσε κατὰ γῆς.

Μιὰ μεγάλη φωνὴ φρίκης βγῆκε ἀπὸ εἴκοσι χιλιάδες στόματα καὶ κατόπιν ἔγινε νεκρικὴ σιωπή. Ὁ ταῦρος τοιμαζότανε νὰ χτυπήσῃ τὸν ταυρομάχο, ὅταν νέος ἐχθρὸς βγῆκε στὴ μέση. Ἦταν ὁ πρῶτος καβαλλάρης πάνω σ' ἕνα γερὸ ἄλογο. Χύθηκε πάνω στὸ ζῶο τὴ στιγμὴ ποὺ χαμήλωνε τὰ κέρατα γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ Λουκᾶ καὶ τὸν τραυμάτισε μὲ τὴ λόγχη του. Ὁ ταῦρος ὥρμησε τώρα ἐναντίον τοῦ νέου αὐτοῦ ὀντιπάλου, στάζοντας αἷμα. Ὁ Λουκᾶς βρῆκε καιρό,σηκώθηκε καὶ χαιρέτισε τοὺς θεατὰς γελαστὸς καὶ ὑπερήφανος.

Ὁ ταῦρος εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνῃ τώρα τὴν ὁρμή του. Ἀκούστηκε συγχρόνως νὰ χτυπᾷ ἡ σάλπιγγα ἀναγγέλουσα τὴν τελειωτικὴ πάλη κατὰ τοῦ ζώου. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο ἢ ὁ ταῦρος ἢ ὁ ταυρομάχος θὰ ἐσκοτώνοταν...

Ἀμέσως ὅλοι οἱ ταυρομάχοι φύγανε κι' ἄφισαν τὸ στίβο ἐλεύθερο στὸν ἀρχηγό τους ταυρομάχο Κουχαρές.

Ὁ Κουχαρὲς ἦταν ἄνθρωπος τριάντα ἓξ χρονῶν, λιγνός μετρίου ἀναστήματος, ἕνας ἀπ' τοὺς καλλιτέρους καὶ πειὸ ἀφῆγους ταυρομάχους τῆς Ἱσπανίας. Τράβηξε πρὸς τὸν ταῦρο κρατῶντας στὸ ζερβί του χέρι τὸ σπαθί του κρυμμένο μέσα σ' ἕνα κόκκινο πανί.

Ὁ Κουχαρὲς ἔρριξε τότε μακρυὰ τὸ καπέλλο του μὲ ὑπερήφανο ὕφος, καὶ προχώρησε πρὸς τὸ ζῶο, τὸ ὁποῖο οἱ βοηθοὶ ταυρομάχοι εἶχαν φέρει πρὸ τοῦ βασιλικοῦ θεωρείου.

Ὁ Κουχαρὲς ἐκούνησε τὸ κόκκινο πανὶ μπρὸς στὰ μάτια τοῦ ζώου καὶ αὐτὸ ὥρμησε ἐπάνω του. Ὁ Κουχαρὲς στριφογύρισε ἐπάνω στὶς φτέρνες του καὶ τὸ ζερβὶ κέρατο τοῦζῶου μόλις ἄγγιξε τὸ στῆθος του.Αὐτὸ ἦταν ἕνα κατόρθωμα κι' ὁ κόσμος ἐχειροχρότησε.

Ὁ ταῦρος ἀκούοντας τὰ χειροκροτήματα ἄναψε ἀπ' τὸ θυμὸ καὶ ξαναγύρισε ἐπάνω στὸν ταυρομάχο, μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ αὐτὸς τὸν περίμενε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι καὶ τοῦ κατάφερε ἕνα δυνατὸ χτύπημα. Τὸ σπαθὶ στράβωσε σὰν βέργα καὶ πετάχτηκε στὸν ἀέρα. Εἶχε χτυπήσει στὸ κόκκαλο ! Ὁ Ταῦρος αἰσθάνθηκε ἐντούτοις τὸ χτύπημα, πόνεσε, ἄφησε ἕναν ἄγριο μυκηθμὸ κι' ὥρμησε κατὰ τοῦ Κουχαρὲς ἀφρίζοντας.

Συνέβη τότε κᾶτι τὸ πραγματικῶς θαυμάσιο, ποὺ ἔδειχνε πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐγνώριζε κατὰ βάθος τοὺς ταύρους καὶ ἤξερε νὰ παλαίῃ μαζύ τους. Ἀπλώνοντας τὸ κόκκινο πανὶ ποὺ τοῦχε μείνε ιστὰ χέρια μπρὸς στὸν ταῦρο,τὸν παρέσυρε σὲ διάφορα μέρη τοῦ στίβου, ζαλίζοντάς τον καὶ κουράζοντάς τον. Δέκα φορὲς ὁ ταῦρος ὥρμησε ἐναντίον του, μὰ δὲν μπόρεσενὰ τὸν χτυπήσῃ.

Τέλος ὁ Κουχαρὲς πῆρε ἕνα ἄλλο σπαθὶ καὶ στάθηκε πάλιν εἰς προσοχήν. Ὁ ταῦρος ὥρμησε. Αὐτὴ ὅμως τὴ φορὰ τὸ σπαθὶ χώθηκε ὁλόκληρο στὸ στῆθος τοῦ ζώου, τὸ ὁποῖο γονάτισε φυσῶντας καὶ βογγόντας βαρειά.

Ὁ Κουχαρὲς χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ τὸ κυττάξῃ πειά, προχώρησε, γονάτισε μπρὸς στὸ βασιλικὸ θεωρεῖο καὶ χαιρέτισε μὲ σεβασμὸ μὰ κ' ὑπερηφάνεια.

Ἕνας βοηθὸς σύρθηκε ἐν τῷ μεταξὺ ὡς τὸ γονατισμένο ζῶο, σήκωσε τὸ στιλέτο του, τὸ χτύπησε στὸ στῆθος καὶ τὸ ἀποτελείωσε. Ἡ μουσικὴ ἔπαιζε συγχρόνως ἀναγγέλουσα τὸ θάνατο τοῦ ταύρου ! Καὶ ταυτοχρόνως βγῆκαν ἀπὸ μιὰ πόρτα ἕνα κάρρο μὲ τέσσερα μουλάρια καταστολισμένα μὲ μικρὲς παντιέρες γιὰ νὰ μεταφέρῃ τὸ σκοτωμένο ζῷον. Τέσσερες ὑπηρέται ρίχνανε τώρα ἄμμο στὰ ματωμένα μέρη τοῦ στίβου. Ἡ ταυρομαχία εἶχε τελειώσει...

Φερνάνδος Καμπαλλέρε